

CATALUNYA SOCIAL

Any XI. Núm. 524

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

8 d'agost de 1931

**PUBLICACIÓ
SETMANAL**

**REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
DURAN I BAS, 11-BARCELONA**

TELÉF. 17605

Cal preparar-se!

Es un fet evident el del fracàs de les forces d'esquerra catalana. En la mateixa intervenció primera, en les Corts Constituents, aparegueren ja dividides no res menys que en una qüestió de tanta importància com la d'atorgar confiança a un Govern que, tenint tots els defectes imaginables, tenia per aquell agrupament polític la condició d'ésser el Govern dels homes que pactaren a Sant Sebastià l'autonomia de Catalunya.

Es ja cosa decidida la separació dels elements del conglomerat esquerrà, de tal manera, que per aquest mateix agost s'anuncia a Tarragona una conferència del senyor Marcel·lí Domingo per a constituir un nou partit, que es dirà republicà-català. A més, a l'Ajuntament de la nostra ciutat de Barcelona, els grups de l'esquerra cada dia es troben més distanciats i cada dia són més les rancúnies i divisions entre ells mateixos. La Unió Socialista de Catalunya procura que no la confonguin amb l'exèrcit gros de l'esquerra; i el mateix fan els agrupaments de la Unió General de Treballadors, etc.

I tot just comencen a actuar, i encara no han tractat cap problema d'interès per al país ni per a la ciutat!

Ara que la política s'haurà de concentrar en una bona part dins de Catalunya, un cop aprovat l'Estatut (l'aprovació del qual no dubten els elements esquerrans i d'altres, que avui porten la direcció de la vida política catalana) aquesta divisió entre els elements esquerrans de la nostra terra pot ésser quelcom de molt interessant per a nosaltres, gent de dreta i catòlics.

I l'interès ha de derivar de què cada dia es fa més necessària l'agrupació dels elements dretans seguint, precisament a la universitat, el procés de descomposició dels altres. Les eleccions últimes — amb tot i les flaqueses dels catòlics i dels conservadors que ens feren enrogir de vergonya a tots — demostraren l'existència d'un estol nombrosíssim de catalans que estan disposats a treballar per la pau i l'ordre social a base de la defensa dels grans interessos de religió, pàtria, família, propietat, etc. I ara que ja la por ha pogut desaparèixer de molts esperits febles i s'ha vingut a de-

mostrar palmàriament l'adhesió de tots a les institucions democràtiques de l'hora present ¿no haurà arribat l'hora de la unió de tots aquells elements catalans i dretans?

No es pot negar, per altra part, una formidable reacció dins del nostre camp, en les rengles dels elements socialment conservadors. La desastrosa política portada a cap pel Govern Provisional de la República a Espanya i pels elements tristament directors de la Generalitat de Catalunya (on tot se'n va en un verbalisme anorreador), política que ens ha portat a no poder contenir l'enfonsada econòmica del moment mundial, a deixar ple camp als elements anarquistes i sindicalistes per tal que pertorbin constantment la vida del treball i de la producció de Catalunya, a desvaloritzar la nostra moneda, a deixar que França barri el pas als nostres vins, a permetre l'exiliament de prelats sense causa clara ni coneguda, a tolerar la crema de doscents convents i esglésies, etc., han hagut de produir necessàriament aquesta reacció, reacció que haurà de manifestar-se ben aviat en actes concrets si no volem arribar a extrems insospitats que facin impossible la nostra resurrecció col·lectiva.

I aquest moment de reacció pot manifestar-se ben aviat. L'Estatut de Catalunya serà aviat una realitat, segons se'ns ha promès; les eleccions per al primer Parlament català hauran de convocar-se tot seguit (i és de suposar que ho seran a base de representació proporcional, segons han dit tots els propugnadors de la votació de l'Estatut); i si és així, per a llavors cal despertar-se d'un cop dins el camp de la dreta, ja que si per a llavors no ho féssim, es podria ja prescindir definitivament de nosaltres.

La hipòtesi de què el sistema de representació proporcional serà un fet, deriva de totes les esperances que els diaris catòlics han posat en la campanya de votació de l'Estatut; deriva de certs mots pronunciats en la Conferència del Centre Autonomista de Dependents pel Diputat senyor Jaume Carner Romeu; i deriva de l'esperit democràtic que uns i altres han atribuït constantment al President de la Generalitat de Catalunya.

Mentre això arriba, doncs, cal que ens prepa-

rem i ens mostrem disposats a estar units i ben consolidats uns amb altres. Que si mai hauria pogut ésser qualificat de pertorbador i mal català el qui no hagués votat l'Estatut, ara podria ésser tit-

llat de mal catòlic qui posés obstacles a la unió, unió que ha de produir-se, és clar, aprofitant els elements ja existents i no tractant de constituir aglomeracions hipotètiques.

La família

PER JAUME RAVENTÓS

XI I DARRER

Certament, la vida terrenal no és pas un idilli, sinó que porta cada cop de tragèdia que fa feredat. Qui cerqués la felicitat aquí a la terra, es cansaria de rodar món sense trobar-la; a qui volgués mudar la terra en cel li fracassarien totes les combinacions polítiques i econòmiques que poguessin semblar més ben pensades.

Déu, però, que estima els seus servidors, sap amagar gotetes de mel en el laberint de la vida humana, que només arriben a trobar aquells que empaiten el regne dels cels i la seva justícia i que, de més a més, com si diguéssim per torna, ensopeguen amb dolçors insospitades.

D'aquestes n'està plena la vida familiar quan s'ajusta a la llei natural i a la llei divina i vénen a ésser una compensació a les angúnies que mai manquen en ella i un premi anticipat als sacrificis que ella imposa.

Les característiques d'aquesta família perfectament constituïda que donarà als seus membres el màxim benestar assequible, són:

1. Que sigui nombrosa

tant com Déu vulgui. Si la finalitat natural de la família és la procreació dels fills, tota barrera claudrena posada per a limitar els naixements serà un crim contra la llei natural, si no arriba a ésser un infanticidi.

L'àngel deia al fill de Tobias: *pren l'esposa més per amor als fills que per concupiscència* (1); i per endavant li havia donat la raó: *els que es lliuren a la concupiscència com a bèsties, queden sota el poder del dimoni* (2).

Déu sap els servents que vol a cada casa: potser molts, potser pocs, potser cap; de totes les maneres tota altra voluntat que no sigui la seva ha d'ésser eliminada, i tota angúnia deixada a la seva paternal Providència.

Els fills dels fills són la corona dels vells així com la glòria dels fills són els pares (3) diu el llibre dels Proverbis, i jo no sé que hi hagi més deliciosa música que els crits d'alegria dels infants.

En les cases pairals de la nostra terra abundaven i encara no manquen les famílies nombroses i de més a més complicades. Convivien a la casa tres generacions, s'hi havia també arrecerat algun conço que les onades de la vida havien aconduït a la platja pairal i tal vegada no hi mancava el vell mosso que havia bressat dues generacions i no s'avenia a deixar aquelles parets i teulades que l'havien aixoplugat des de vailet. Vulgui Déu tenir d'aquestes cases una especial providència per tal que puguin servir de model i patró en els temps actuals de dissolució.

2. Que sigui apuntalada pel treball de tots,

perquè, com diu el salmista, *seran felços i tot els anirà bé perquè viuen del treball de les seves mans* (4). Res com la feina guareix els mals de cap i les cabòries i treu les discòrdies familiars. Penso que aquí hem de cercar el secret de la bona harmonia en aquelles famílies complicades de què suara parlàvem, com trobarem en l'ociositat l'origen de les discòrdies que fan impossible la convivència de vells i joves, de sogres i nores. Poc li ha de costar al cap de casa de donar unitat als membres de la família quan tots tenen la seva feina assenyalada. Agradables i amoroses s'han de fer les hores de reunió familiar als que han passat tot el sant dia bregant amb el treball.

També a les cases dels rics s'ha de treballar i per a ells hi ha a la societat, que és la vinya del Senyor, altres feines diferents del disfrutar d'una vida de plaers i frivolitats que al cap d'allà també fastigueja i és plena de tristesses i inquietuds i obre la porta a tots els vicis. I si l'administració del seu patrimoni i dels seus interessos els deixen lleure, són ells qui han d'organitzar el treball dels pobres en benefici de la societat; són ells els qui han d'atendre els interessos comunals; són ells els qui han de propulsar les obres religioses i socials i les institucions de caritat del poble on viuen; són ells els qui s'han de convertir-se en advocats i procuradors dels desvalguts que truquin a les seves portes. *I si no treballen d'una o altra manera, que no mengin*, com diu Sant Pau (5), perquè el pa que menjaran no serà ben bé el seu pa, sinó el pa pastat amb la suor d'un altre, ensems que serviran d'esca a l'enveja i a la ira dels que suen. I la seva casa en comptes d'ésser una institució social venerable, que també la societat necessita jerarquies econòmiques, serà pedra d'escàndol i objecte de malediccions.

3. Que doni un to de modèstia, austeritat i estalvi,

que valdrà tant com fer sense paraules una pública declaració de guerra al món, a les seves frivolitats, a les seves modes inconvenients, a les seves vanitats i ostentacions.

Després de tot no serà això altra cosa que renovar amb obres de prometença feta en l'acte de rebre el sagrament del baptisme.

Aquesta mena de vida familiar austera i estalviadora útil a totes les classes socials per mor de les virtuts que només poden viure a la seva ombra, al pobre li alleugeran una de les més grosses angúnies com és la dels dies negres que li poden caure al damunt; al de posició mitjana, li apunta i li consolida la casa, i al ric, ensems que el deslliura de la responsabilitat de l'escàndol que dona una vida d'ostentació, li dona medis més i més abundants per a mostrar-se

generós amb el pobre i amb el temple i amb les obres socials que d'ell es refien.

4. Que sigui l'amor l'aglutinant de la unitat familiar,

més que no pas la força o l'interès. L'estructura familiar és tota amorosa i encara que la força material i legal del pare, suprema autoritat dins la família, i l'interès comú quan el pare és l'amo del calaix del pa, coadjuven a la unitat, aquesta seria més aparent que real si faltava l'aglutinant de l'amor.

Bé podem afirmar que la família és el jardí de l'amor. Si cada mena d'amor fos una flor de matis i de tonalitat diferent, en el jardí de la família s'hi veuria una bella florida amb totes les variants dels més formosos colors.

L'amor entre el marit i la muller tindrà la tonalitat de la fidelitat i de la confiança; l'amor paternal envers els fills tindrà el color de la vigilància i del sacrifici; l'amor filial el de l'obediència i reverència; l'amor entre germans el de la ingenuïtat i amistat i encara en cada persona, cada mena d'amor presentarà diversitat de matisos segons el temperament i l'edat i les necessitats de qui estima i de la persona estimada perquè no serà tan igual l'amor del marit a la muller al d'aquesta vers aquell, ni l'amor del pare als fills serà ben igual al de la mare, ni seran estimats de la mateixa manera el fill gran i el fill petit, i entre els mateixos germans en l'amor que els grans tenen als petits no deixaran de posar-hi una certa nota de paternitat i en el que tenen els petits als grans no hi mancarà un matis de reverència.

I de tota aquesta diversitat de colors en ve a resultar que l'amor com cal, per més que sigui un sentiment, no s'ha de prendre com un pur sentimentalisme que s'aconsoli amb tendres manifestacions o amb satisfaccions sensuais, sinó que és de l'essència de tot amor alguna mena de renunciament de si mateix, de limitació de la llibertat i de sacrifici en virtut d'un acte raonable de la voluntat, de manera que entra en la composició de l'amor, ultra del sentiment, la consciència d'un deure i la voluntat de complir-lo.

Aquesta coordinació de les diverses espècies d'amor portarà una intensificació de la vida de família. Els que s'estimen es troben bé quan estan aplegats i es desitgen quan estan separats. Si no poden treballar junts sota una mateixa teulada, desitjaren les hores de descans i els dies de festa per a posar-se a la mateixa taula o al voltant de la llar a disfrutar d'unes mateixes diversions.

5. Que tota la vida de família sigui santificada per la pietat cristiana,

i aquesta característica serà la que donarà a tots els components la suprema unitat espiritual i es manifestarà no solament en la vida cristiana de cada un d'ells, sinó també en alguns actes de pietat de tota la família conjuntament. Els fills aprendran dels pares la doctrina cristiana i les màximes del bon viure, demanaran tots junts a Déu, Pare celestial de totes les famílies que sigui santificat el seu sant nom, que els lliuri de tota malvestat i que amb la seva adorable providència els envii el pa de cada dia. I el Pare de qui pren nom tota paternitat no farà el sord quan sentirà la veu del pare, delegat seu, acompanyada de les de tota la fillada.

I quan a la vesprada es vagi desgranant entre uns i altres el rosari, la bona Mare del Roser de tot l'any no mancarà a la crida per a emparar els que la invoquen.

La casa dels que són bons tindrà durada... i germinarà com una llavor (6).

I què passarà, Senyor, a la casa dels impius, dels dolents?

La casa dels dolents serà esborrada (7)... *Per això diu el Senyor dels exèrcits: Perquè no haveu escoltat la meua paraula... faré que es perdin els crits de goig i alegria, les veus de l'espòs i de l'esposa, el soroll de la mola i la llum de la llanterna* (8).

Aquí teniu la representació d'una mala llar.

La veu del marit no es deixa sentir: no és mai a casa.

Les paraules condescendents de la muller mudades en gemecs.

Els crits de goig dels infants retinguts a la gorja per la paüra.

La mola, l'eina no treballa, no hi ha farina; el llum i la llar i l'amor són apagades.

És la família sense Déu.

- (1) Tob. 6, 22.
- (2) Tob. 6, 17.
- (3) Prov. 17, 6.
- (4) Salm. 127.
- (5) 2 Thes. 3, 10.
- (6) Prov. 12, 7; 14, 11.
- (7) Prov. 14, 11.
- (8) Jer. 25, 8-11.

Ventura Gassol i Francesc Ferrer Guàrdia

Tot català digne d'aquest nom s'haurà sentit a la cara i al cor el colp violent i brutal que el Conseller de la Generalitat, poeta, adlàtere d'En Macià, i ex-amic meu personal Ventura Gassol, ha pegat a Catalunya, a la tradició, al cristianisme, a la civilització i a la justícia, en el seu discurs pronunciat al balcó del gloriós palau diumenge últim en conèixer-se el resultat de la votació de l'Estatut. Aquell discurs, ofensa gravíssima per a la pàtria, és el sabotatge de la victòria. Entroncar amb els pares i grans homes de la pàtria, amb Ramon Muntaner, Ramon Lull, Ausias March, Fivaller, Pau Claris i Rafael de Casanova, el nom negre i sinistre del professor revolucionari Francesc Ferrer Guàrdia, que significa la negació brutal de tot allò que els primers representen, és fer a n'aquells il·lustres catalans una burla agre i sagnant, i fer-la a tot Catalunya. Les paraules imprudents i injustes d'En Gassol, afegint-se a les que a Manresa va pronunciar en descrèdit i greuge del Bisbe Torras i Bages, marquen una divisió inconciliable. No tenim temps avui per a la resposta que voldríem, per més que tot ço que fem aquí, tot el que faig ja fa vint-i-cinc anys, i tot el que faré amb l'ajuda de Déu si salut i vida Ell em dona, representa una resposta fervent amb tota la meua ànima, una protesta i una oposició radical a ço que En Ventura Gassol vol dir amb les seves glorificacions blasfematòries i amb les seves intencionades omissions.

De la generació que ha viscut els anys de la Renaixença, no va esmentar l'ajudant d'En Macià, ni

Verdaguer ni Maragall ni Prat de la Riba ni Torras i Bages, ni Guimerà ni cap dels grans progenitors de la nostra terra. Va aclamar tan sols el nom de l'anarquista i francmaçó Ferrer Guàrdia, ombrívola figura que passarà a la història nimbada del flam i l'espetec de la bomba d'En Mateu Morral a Madrid amb les seves 130 víctimes, del fum i la rojor destructora dels incendis, vandalismes i profanacions, saqueigs i desenterraments de cadàvers, de la Setmana Tràgica de 1909, munt de ruïnes, moltes d'elles d'edificis antics i d'obres d'art irreparables que oferí a Catalunya el mateix que amb la *Escuela Moderna* li havia ofert una empresa destructora de l'ànima dels infants, destructora de tota cosa i tot principi sagrat, de la fe, la pàtria, la religió, l'autoritat, la propietat i la família. Pedagogia, oi més, freturosa de realitzacions pràctiques en quan no sols la rebel·lió universal ensenyava sinó receptes de fer explosius... (1).

El ciutadà Ventura Gassol podia acabar el seu parlament patriòtic i la commemoració de la gran gesta que el plebiscit inscriu en la història de la pàtria, llegint al públic una antologia dels pensaments d'En Ferrer Guàrdia sobre la pàtria i el patriotisme. Podia llegir textos com els següents, que el mestre anarquista feia aprendre als seus alumnes *de nou a dotze anys*:

"La bandera, símbolo de la patria, no es más que el símbolo de la tiranía i de la miseria." — "No os enfadéis por una bandera, que no es más que tres metros de algodón en la punta de un palo." — "Lo que constituye la patria son los déspotas que la explotan." — "Cuando pienso en todos los males que he visto y que he sufrido, procedentes de odios nacionales, reconozco que todo eso reposa sobre una grosera mentira: ¡el amor a la patria!"

I encara podia llegir, després, al seu president el coronel don Francesc Macià, cap d'un exèrcit català en germen, l'uniforme del qual portà el poeta, qual-sevol fragment de la nodrida literatura antimilitarista de l'afusellat a Montjuïc, el tòpic més corrent del qual era dir als militars "assassins". Un fragment com aquest, per exemple:

"Es una vergüenza ser soldado... los generales son abominables militarotes... que sueltan la brida a sus soldados y aprueban sus bandidajes"(2)...

R. R.

(1) La *panclastita*. (V. el meu article del número 521, 18 juliol últim).

(2) Els textos citats contra la pàtria són del llibre de text a l'"Escuela Moderna" *Patriotismo y colonización*; el tros antimilitarista és del *Compendio de Historia Universal* de Clemència Jacquinet, mestra i co-fundadora, amb Ferrer Guàrdia, d'aquella execrable institució.

La pàtria laica

per R. RUCABADO

He votat l'Estatut. Però aquest sí lacònic reclama el vot particular. He votat una llei que les circumstàncies presenten com a llei fonamental de Catalunya. Podria ésser molt millor. No encarna bé el sentit català; no és prou veritable ni prou justa; conté alguna greu i dolorosa errada. Però els fets que no podem desfer, ens la duen i no és de pensar en desapropiar-la. Una llei, en resum, no és més que un instrument. He votat el dret de Catalunya a donar-se l'instrument legal a si mateixa. Els laics acaben amb aquesta frase la integritat del seu pensament. Els catòlics afegeixen que si Catalunya es dona a si mateixa una llei, és exercint el poder atorgat per Déu, que és la font de tota sobirania. Cal, doncs, que la llei fonamental reconegui l'Autoritat Suprema i que no s'aparti d'ella. Però, en fi de comptes, una llei no és més que *lletra* i ço que importa és l'esperit. Aquest Estatut de Catalunya, que és un conjunt de lletra amb forces tares, tindrà en definitiva el color, la vida i el sentit de qui el manegi, suposada l'aprovació per les Corts Constituents de la República. La intenció de l'Estatut dependrà dels homes i de l'esperit que portin quan el Govern de Catalunya que l'ha d'aplicar, estigui constituït. Aquell serà l'esperit de l'Estatut, i des d'ara convé, amb deure imperiós, amb el manament categòric de les necessitats del poble, del sentiment que forma les llars col·lectives com les famílies, de tot el pes d'una història que no és morta, sinó viva, perquè si no fos viva, no hauria renascut, preparar que siguin fills legítims d'aquesta llar i d'aquesta història els catalans que en portin el timó.

Va dir el que representa l'autoritat municipal de Barcelona, el Dr. Aguadé, que a "Catalunya l'ensenyança serà laica, perquè *Catalunya és laica*" (1). Això és un programa i pot ésser aquest el sentit de l'aplicació de l'Estatut sencer. Aquí comença, doncs, la batalla, batalla que obliga a tothom, cadascú amb el seu temperament i mitjans. És la salvació o la pèrdua de la pàtria. I no és que això signifiqui la divisió de dues Catalunyes. No hi ha més Catalunya que la cristiana. Una nació laica, no és nació. Una pàtria laica, no mereix ni amor ni respecte, perquè comença per un irrespecte, no respectant el seu propi origen, formació i fonament. Una nació laica, vull dir governada amb esperit de secta, agnòstic i contrari a Déu, sense l'acatament constant i pràctic al Pare i Jutge de la humanitat, és una filiació merament natural i, per tant, borda, que és com s'anomenen les filiacions sense llei i per sola obra de natura. El laïcisme nacional és una paternitat postissa, que amaga o usurpa un dret legítim. L'escriptor francès Malot, en la cèlebre novel·la *Sans Famille*, posa les aventures d'un minyó que recerca la seva mare. Un dia, per fi, li va ésser presentada, i romangué astorat, fred, perplexe, en no sentir-se commogut. Ella el besà amb molta atenció i compliment. Però aviat li fou revelat que aquella dona no era la seva mare, i explicada quedà aquella mútua fredor. Quan va trobar la veritable, la veu de la sang irresistible, confongué mare i fill en abraçada interminable. La pàtria laica és allò: una mare freda i política, que cobreix un misteri o un engany.

Una Catalunya laica no té interès diví ni humà.

El laïcisme, a tot arreu s'assembla, igual que el socialisme. I una pobresa bàrbara de lèxic i d'idees convertiria en miserable dialecte socialista la llengua gloriosa de Verdaguer i Maragall. Un poble no és més que el reflex, la multiplicació, el desenrotllament dels seus homes típics, i d'una manera especial dels homes que fan l'honor del verb, o sigui aquells pels quals ja es diu que parla l'ànima de la nació. Així s'accepta dir que Itàlia és la pàtria del Dant, i la llengua del Dant, com volent significar que tots els italians són el Dant una mica i llur poeta màxim és la boca de tots i que tots participen de la seva ànima. I això és cert; per això hem vist prou quina cosa més sòrdida i trista ha estat la Itàlia laica i anticlerical.

Catalunya, la moderna, és la doble figura d'En Verdaguer i d'En Maragall, i si no dic d'En Torras i Bages i En Prat de la Riba, és perquè en certa manera el doctor i el governant estan ja inclosos en l'ànima dels dos poetes puríssims. Per ells dos la pàtria renaixent s'entronca i es vincula amb la pàtria dels avis i tot el sentit, la força i vigoria, la gràcia i l'eficàcia li ve d'això: de la Renaixença, l'antiga pàtria tornada a néixer. Per això és parricida voler matar-la i fer-ne una altra amb el mateix nom, que serà un artífici i no serà ella.

L'ensenyança ha d'ésser laica, sense Déu, diuen els detentors actuals del govern d'aquesta terra, sense veure que això és impossible, perquè l'escola és la pàtria sencera, i la llar és escola també, i tot parla de Déu, fins els blasfems. Ha d'ésser sense Crist, i els "ferreristes" que ara es mobilitzen, continuen la paradoxa i la faran més aguda, perquè voldran, com volia Ferrer Guàrdia, l'escola sense pàtria. Perquè el pedagog anarquista no l'engegava solament com arma revolucionària contra tota religió, sinó també contra la pàtria i contra totes: l'Espanya dels espanyols, la Catalunya dels catalans o la Bèlgica dels belgues (2). Què explicaran els mestres als infants, de Verdaguer, i com en parlaran, què diran que era i què volia i què estimava, si no poden parlar de Déu ni de les obres de Déu ni de la Mare de Déu ni de la pàtria cristiana? Faran llegir als nois un *Canigó* falsificat, uns *Idilis* i *Cants Místics*... esporgats de mística? Enaltiran i faran dur flors a l'autor de l'*Oda a Barcelona*, i els diran que no és cert que qui enfonsa o alça els pobles és Déu qui els ha creat, perquè ni Déu ni creació no admet el mestre laic?

La Catalunya anarquista que molts preparen més enllà del laïcisme, no és ni tan sols possible. Fer sense ciment moral de cap mena l'edifici de la nació, és un colossal sabotatge...

Però ja sabeu que a l'hora de néixer alguna donzella il·lustre, a l'hora de néixer algun sant, bruixes i dimonis volien ofegar-lo, i al nostre Rei En Jaume li tiraren un còdol damunt del bressol. Eren les lògies de llavors.

Endemés, feliç aquell al qual aquesta hora crítica i estranya, com tempesta a trenc de dematí, agafa treballant en el camí dreturer i segur, que servirà algun dia. Les millors paperetes del plebiscit; si volem les úniques autèntiques, són els anys de treball que un hom hagi esmerçat a fer materials sòlids pel casal. Trista i malaguanyada serà una llibertat que ens advingui amb la feina a mig fer, sense taula parada, sense bigues ni cobertes. Llibertat vol dir sostenir amb mitjans propis, i aguantar amb els pro-

pis peus les envestides i problemes, les àrdues responsabilitats de la vida col·lectiva. Per això i per moltes causes, mai no hem sentit aquella fretura de llibertat, típica dels qui no saben què fer-ne, o en tenen ànsia per a la immediata destrucció de tota cosa que llurs mans abastin. Ai de les fruites prematures i els naixements setmesons!

L'antiga paraula d'En Cambó, tan justa, tan exacta, no la sé treure del meu davant. Tots en el front hauríem de dur-la escrita. "*Ço que importa no és tenir llibertat, sinó merèixer-la*". Divisa cristiana oi més de divisa civil. No és més que la paràfrasi política d'un manament de l'Evangeli: "*Cerqueu primer el regne de Déu i sa justícia, i tot l'altre — inclús, per tant, la llibertat — se us donarà de més a més*". Per doble sentència, doncs, els veritables patriotes, els únics dignes ciutadans, els únics catalans que podran tenir fills perquè són els únics que saben tenir pares, els únics certament lliures, són i seran els qui treballen per a portar el regne de Déu i la justícia de Déu a Catalunya.

(1) Declaracions de l'alcalde de Barcelona, trobant-se a Madrid. (Periòdics del 3 de juliol.)

(2) Veure l'article precedent, pàg. 1391.

Acció popular

Com cada setmana, ens plau donar coneixement al públic de Catalunya, de les adhesions rebudes darrerament a Acció Popular d'entitats catòliques, fent constar al mateix temps la nostra satisfacció per no haver minvat la inscripció de socis. Dites entitats són les següents: "Collegi de Sant Antoni de Pàdua", de Mataró, "Centre Catòlic", de Badalona, "Joventut Cristiana", de Sant Sadurn d'Anoia, "La Festa Santificada", "Centre Germandat de Sant Josep", de Balsareny, "Círcol Catòlic", de Badalona, "Junta d'Acció Catòlica" i "Capella Gregoriana", de la Tenència de la Santíssima Trinitat de Sabadell, "Centre de Cultura Popular", de Sabadell, "Centre Catòlic", d'Oliana i "Congregació Mariana", de Sitges.

* * *

L'organització social per estaments que es proposa implantar "Acció Popular" com la més eficaç per a impulsar ràpidament l'obra de recristianització de la nostra societat, ha començat ja a fer-se efectiva. Avui fa funcionen amb regularitat, cadascuna amb la seva Junta de Govern i amb el seu programa d'acció, i disposades a convertir-se, tant bon punt el nombre d'adherits ho aconselli, en Federacions autònomes, tres seccions d'"Acció Popular": la d'Obrers, la de Dependents i Tècnics i la de Patrons. A mesura que el nombre d'inscrits ho permeti es posaran en marxa les altres Federacions que "Acció Popular" té en projecte, que són les d'Homes de carrera, de Periodistes, de Pagesos, de Mestres i de Funcionaris. "Acció Popular" està actualment fent la tasca de classificar els seus socis per estaments per tal de facilitar i d'impulsar la constitució d'aquestes Federacions, fonament vital de la seva organització.

Ignorància religiosa

Dins el lèxic nostrat hi ha una paraula, filla del profund sentit satíric del nostre poble, que amb molta pena veiem cada dia més aplicable a una determinada mena d'escriptors i oradors: és la paraula *set-ciències*.

Es cert que, a vegades, els esdeveniments o les circumstàncies obliguen a tractar assumptes fora de l'especialitat professional de qui els tracta; no és aquest el cas que ara critiquem, sinó aquell altre en el qual ens trobem amb persones que volen fer de mestre en tota ciència (baldament de moltes ciències no en sàpiguen ni un borral), i cerquen totes les ocasions i aprofiten totes les avinenteses, encara que en realitat no siguin tals, per a manifestar allò que saben, o que es creuen saber, o que simplement acaben de llegir.

Es una vertadera llàstima i una prova evident del poc respecte que els *set-ciències* es tenen a ells mateixos i als seus lectors o oients. N'hi ha prou que a les seves mans arribi un llibre, que parli del que vulgui, i que els exciti la curiositat, perquè al primer article i discurs ja gallegin de llur cultura, creient-se uns super-homes, només per la troballa que es creuen haver fet d'un llibre que creuen interessantíssim.

Els *set-ciències* llegeixen aquest llibre per ells tan suggestius sense fer la més petita comprovació de les afirmacions que hi troben, ni voler comparar-les amb el que diuen altres llibres més autoritzats.

Aquestes reflexions se'ns ocorren cada vegada que en trobem un cas, i es cosa freqüent. Així ens ha succeït en llegir l'article publicat per J. Recasens i Mercadé, a la "Revista del Centre de Lectura", de Reus, del Gener d'aquest any.

Comença el seu autor per fer un gran elogi de "Nocions d'Història i de Filosofia", d'En Manuel Serra i Moret, i "com en matèria de gustos... etc." no en tindriem res a dir, puix que no són pas pròpiament les idees del llibre l'objecte del seu encomi, sinó més aviat la forma i la manera d'exposar-les.

En aquestes "Nocions", En Serra i Moret diu: "Resulta d'una puerilitat infantil entretenir-se a discutir el fet de l'existència de Jesucrist, el més real de tots els éssers històrics que coneixem..."; i això no plau a n'En Recasens perquè ha llegit un altre llibre, un llibre de Barbusse, que no ho diu així, que nega l'existència de Jesucrist; i com que aquest parla de Barbusse, li plau més, se'l fa seu sense examinar-lo, sense prendre's la molèstia de mirar si és o no original i, cas de no ésser-ho, si ha estat o no degudament combatut.

Sols reconeix En Recasens que s'han publicat altres llibres i fulletons negant el mateix; però en prescindeix, perquè per a ell, En Barbusse "és el més modern, el més desapassionat, el més ferm i conscient". Qualsevol diria que En Barbusse coneix tota la bibliografia referent a Jesucrist!

Per a demostrar que el Jesús cristià no ha existit, parla En Recasens, documentat per En Barbusse, de contradiccions en general i concretament es refereix a l'edat i data del naixement de Jesús. Segons en Recasens, "Sant Mateu, Sant Marc i Sant Lluç afirmen que tenia trenta anys quan predicà; Sant Joan, en canvi, diu que en tenia prop de cin-

quanta". Podria dir-nos el senyor Recasens on és que Sant Joan diu que en tenia prop de cinquanta? Perquè En Recasens no fa cap cita concreta. No la fa, perquè no deu haver llegit l'evangeli de Sant Joan, o, si l'ha llegit, no sabria d'on treure-la. El que diu Sant Joan és que en proclamar Jesús en el temple la seva filiació divina i eterna amb la seva preexistència a Abraham, els jueus li contestaren: "Encara no tens cinquanta anys i ja has vist Abraham?" (8, 57). Les paraules, doncs, no són una afirmació de Sant Joan, sinó dels jueus enemics de Jesús; i la frase no significa que Jesús tingués prop de cinquanta anys, sinó que per ells no havia arribat encara a l'edat d'home perfect i madur, que per als jueus era l'edat de cinquanta anys.

En Recasens troba encara una altra contradicció, en la data del naixement de Jesús. Diu: "Sant Lluç assegura que (Jesús) nasqué l'any 760 de Roma; segons Sant Mateu nasqué als dies d'Herodes, essent així que Herodes morí l'any 750, o sigui deu anys abans". Tampoc aquí cap cita concreta. I no ens estranya: Sant Lluç no diu enlloc que Jesús nasqué l'any 760 de Roma. L'única data indirecta de Sant Lluç (c. 2), és que Jesús nasqué després d'haver sortit l'edict de Cèsar August per a fer el cens de tot l'imperi. Aquest edicte fol donat a Roma després de la pacificació universal de l'imperi, declarada oficialment l'any 746 de Roma, existint, però, un gran interval de temps entre la promulgació de l'edict i la seva execució en els països més llunyans, aquells especialment que no eren una província romana. Per sa part, Sant Mateu ens diu que Jesús nasqué als temps d'Herodes, el qual morí, segons els historiadors, vers l'any 750. Per tant, segons Sant Lluç, Jesús nasqué després de l'any 746 de Roma; segons Sant Mateu abans del 750.

Quina contradicció hi ha en això? Cap, evidentment. Però per al senyor Recasens li sembla que sí i que ostenta tot el caràcter d'insoluble. "I com aquestes, diu ell, se'n podrien citar, de contradiccions i confusions, una infinitat". Suposem nosaltres que ha triat les millors, per corroborar la seva tesi.

Quina llàstima que una part dels nostres intel·lectuals tinguin la pruija de parlar de tot, especialment de religió, de la religió catòlica per combatre-la, tenint sobre d'ella una formació defectuosa! I ens fa més pena encara de veure que aquests articles vénen estampats en Revistes tan importants com la del Centre de Lectura de Reus, on una gran part dels treballs porten el segell de cosa sèria.

Confirma encara més tot ço que anem dient l'acabament de l'article d'En Recasens, parlant de l'origen de la festa del primer de Maig, que l'autor aprofita per a fer-nos saber que ha llegit una obra titulada "Història del primer de Maig" i que, segons ell, En Serra i Moret s'ha equivocat.

Per acabar, el senyor Recasens es lamenta que no hi hagi més personalitats cultes i estudioses "en aquesta terra en què la vanitat, l'ambició, la pedanteria i l'exhibicionisme fa tants estralls". I té tota la raó. Hi ha articles que en són exemple. Són casos de *set-ciències*.

J. P.

Del món del treball

A tomballons

Mentre el Govern diu que governa tan bé i que tot va com una seda, es multipliquen les vagues, es tanquen fàbriques, es redueixen tallers, especialment a casa nostra, a Catalunya, sobre la qual acaba de fer el Ministre de la Governació una espantosa profecia.

— Les Cambres de Comerç, les Associacions nacionals de més prestigi, totes les forces vives d'Espanya, es dirigeixen al Govern demanant seny i remeis per tal que no sobrevingui la ruïna nacional, però, ara per ara, com si parlessin amb sords.

— El tenebrós horitzó econòmic nacional per cap cantó clareja. El Govern, com si no existís, és a dir, molt pitjor encara: només té cura de posar foc a les passions sectàries, com si es proposés d'encendre una guerra civil que fóra el *finis Hispania*, que segueix marxant a tomballons cap a l'abim.

El salari familiar

Aquesta millora obrera propugnada amb paternal amor pel Papat, és ara objecte de particulars estudis i de projectes diversos.

Ningú li nega el caire de justícia que té, ni la seva gran oportunitat, però el controlar tan falaguera millora amb la crua realitat present, sobrevé el desencís i apareix el pessimisme.

I és que el món econòmic té les seves lleis inflexibles que no es poden fàcilment preferir.

— El salari familiar pressuposa un daltabaix formidable en l'actual organització del treball i en el joc total de l'economia.

— Pius XI va tocar a una de les entranyes més vives del gran problema. Tal com avui dia es desenrotlla la vida del treball, el salari familiar és poc menys que impossible. Pot ben dir-se que avui dia les relacions econòmiques marxen com un rellotge i amb balances de precisió es sorpesen els resultats.

— Tot es mou mecànicament. Qualsevol extralimitació en els preus dels elements de la producció es reflexa tot seguit matemàticament en els seus preus; de manera, que si el salari familiar no s'estableix de comú acord, universalment, és impossible, en general, la seva implantació i l'existència llur. Estan avui dia tan estudiats i nivellats el cost de la producció i el valor en la venda que no es pot, com vulgarment es diu, "tocar peces" sense perill d'enderrocs. El gran rellotge social no admet retocs parcials. Però, dirà algú, el Papa, doncs, proposa remeis absurds, millores impracticables. No, per cert.

Ço que hi ha és que el salari familiar pressuposa l'harmonia patronal i obrera una ampla visió de les realitats econòmiques-morals, la Sindicació dels patrons, ço que defensa brillantment en *El Matí* el nostre bon company Capdevila. Insistirem sobre tan interessant tema, si a Déu plau.

Enginyers sense feina

Quan es parla dels obrers sense feina no sol pensar-se en els tècnics que tampoc no en tenen. Consti que passen de set mil els enginyers que estan en

vaga forçosa. I d'aquests vaguistes involuntaris ningú no se'n recorda, ningú no els compadeix. Van vestits de senyor, són senyors; no tenen dret a la vida.

I mentre pels altres obrers el Govern prepara centenars de milions per donar-los feina, a més de mantenir-los, bé o malament (més aviat malament que bé, per desgràcia), per aquests obrers de la tècnica no hi ha ni tan sols commiseració i això que molts d'ells no saben on donar-la, ni com viure decentment. I tan fàcil com seria al Govern de redimir-los!

¿Ignora tal volta el Govern que aquí, a Espanya, hi treballen prop de vuit mil tècnics titulars estrangers, que van arreconant els fills d'Espanya, els quals saben tant o més que ells, segons pròpia confessió dels seus col·legues forans?

Doncs si no ho sap que se n'assabenti i apliqui les mides que són del cas. Tenim entès que en una sola casa alemanya de construccions elèctriques només hi ha un tres per cent d'empleats espanyols. Tots els altres són germànics. I ara preguntem: Permetria tal abús a casa seva el govern alemany?

Fets diversos

La vaga telefònica va morint-se per consumció.

— En el Canadà es rebaixa el 15 per cent als empleats de ferrocarrils.

— Les vagues de Roubaix i de Lille, perdudes pels obrers francesos i belgues, els han costat més de 120 milions de francs.

— És curiós de saber en terres on encara es parla de salari de deu rals, els que guanyen els homes empleats en les Oficines de la S. N. a Ginebra:

"Comencem pels funcionaris més alts: el secretari general de la Societat de Nacions, el lloc del qual correspon en certa manera al d'un president de ministres, té un salari anual d'uns 100.000 francs suïssos (més de 40.000 duros), i a això s'hi afegeixen encara les despeses de representació, que pugen 63.000 francs (uns 25.009 duros). De manera que el funcionari més alt de la Societat de Nacions ve a cobrar anualment 65.000 duros, o siguin més de 5.000 duros cada mes. El vice-secretari cobra entre sou i despeses de representació, 100.009 francs, i els tres sots-secretaris, el càrrec dels quals hauria de correspondre aproximadament al de ministre, cobren cada un 87.500 francs suïssos. Per als altres funcionaris s'estableixen sous màxims i mínims; als màxims hi arriben tots, al cap d'un nombre determinat d'anys, seguint un escalafó que hi ha assignat. Un cap de departament cobra 53.000 francs i els membres de departament es divideixen en dues categories: els de la categoria A, cobren 28.000 francs, i el de la categoria B, 19.000 francs. Els càrrecs especialitzats també són esplèndidament pagats; els arxivers i bibliotecaris cobren fins a 25.900 francs l'any. Els porters i altres càrrecs semblants estan retribuïts amb 5.000 francs, els ordenances amb 4.000 francs suïssos l'any."

— Com de costum, els obrers que els castellans en diuen "de escalera abajo", són els més mal retribuïts. I visca la democràcia!

El sindicalisme de la C. N. T.

No havíem ignorat mai el caràcter veritable de la Confederació Nacional del Treball, és clar; però mai com ara no havia estat aquell exhibit i mostrat d'una manera tan clara i terminant.

Havent vist arribada la seva hora, la Confederació no omet de fer present a tothom els principis vitals que informen el seu esperit i donen caràcter a la seva organització. ¿I quins són aquests principis?

Amb breus mots els anem a condensar.

* * *

Ideal: el comunisme llibertari.

Ara bé; tal vegada hi hagi qui pregunti què es vol amb aquests mots simplíssims. Heus ací la dificultat; els dirigents dels Sindicats Únics saben que per arribar a aquest ideal es fa precis destruir el sistema del capitalisme modern, i amb això ja en tenen ben bé prou.

Els procureu treure d'aquest ambient negatiu, de destrucció, i que us precisin les línies generals i vives de l'edifici que ells conceben com edifici ideal del futur, i llavors comencen pels dirigents sindicalistes les gravíssimes dificultats.

Els no volen Estat. I, per tant, el sistema no es pot assemblejar gens al de Rússia, on l'Estat és precisament immens, abassegador de tota energia i de tota iniciativa.

Però com és evident que tota comunitat ha de tenir un element directiu, tant més fort quant més lliure hagi d'ésser la comunitat, llavors resulta que aquest element directiu no es pot donar per mort dins la concepció sindicalista. La millor prova d'això la tenen, precisament, els mateixos obrers en els respectius sindicats, en cadascun dels quals l'organització és quelcom tirànic, de ferro.

¿Es pot substituir l'Estat, element dirigent, pel pacte? Equivocació insigne. El pacte pot deixar d'ésser complert, i llavors ¿qui hi obliga a aquell compliment? ¿O, és que no s'hi pot obligar! En aquest cas anem a una desfeta formidable, a un individualisme destructor, eixorc, inútil per a res que no siguin la negació i l'anarquia.

* * *

No els parreu, tampoc, als sindicalistes, de sistema econòmic. Ells no admeten res del socialisme marxista i, com a conseqüència, els instruments de treball no han de pertànyer a l'Estat. ¿Si l'Estat no hi ha d'ésser!

Llavors, a qui han de pertànyer? ¿Restaran en poder dels sindicats? En aquest cas, els sindicats faran d'Estat; tot qüestió de nom, al cap i a la fi.

Ja se n'han donat casos pràctics a Catalunya. Hi ha hagut explotacions industrials que han hagut de tancar les seves portes per manca de beneficis, i els obrers han demanat al Ministeri del Treball que dites explotacions treballessin per l'Estat. Aquest ha hagut de refusar l'oferta; doncs ¿com pot encarregar-se d'empreses fallides sense arribar a la fallida de l'Estat mateix?

No trobant la solució per aquest cantó, s'ha de-

manat que es deixés la seva explotació a un sindicat d'obers. Però aquest, sense direcció, sense organització, sense capital, sense crèdit, ha hagut de desistir-ne.

En una paraula: la tristesa més gran s'apodera del vostre ànim quan veieu aquestes turbes de gent illusionada amb un esdevenidor de la societat organitzada segons programes sindicalistes... programa que no hi ha cap sindicalista que us sàpiga concretar.

Conseqüència: actuació merament negativa, destructora, sense cap ideal concret de nova construcció...

Quina trista perspectiva!

* * *

Actuació i tàctica.

Els sindicalistes no admeten intervenció de cap organisme governatiu en els conflictes que ells mateixos plantegen.

Són partidaris de l'acció directa i de la violència. El dret és quelcom que voluntàriament volen desconèixer, i de fet desconeixen.

Això sí, fan grans bocades de l'esperit d'humanitat i de la justícia. Però ¿com es poden concretar aquell esperit d'humanitat i sobretot aquella justícia en l'esfera pràctica sense els camins del dret?

Us diuen que les lleis socials del treball (inclosa la llei d'accident del treball) són mitjans de la societat capitalista per endormiscar els obrers. Que les lleis socials només són un enganyatontos als efectes de què ells mateixos no coneguin el gran ideal de destrucció que ells els prediquen i es trobin ben conformats amb el bocí de pa que ara se'ls dona, etcètera. Refusen les lleis socials.

I és una cosa veritablement meravellosa — si no estéssim tan acostumats a veure hipocresies en el món polític — veure com el senyor Companys, per exemple, proposa a les Corts Constituents la necessitat de donar una llei de vagues i d'arbitratges en el moment precis que ell sap que els directius de la Confederació Nacional del Treball no l'han pas d'admetre ni han de passar pel respecte els seus preceptes.

Les lleis socials són un engany; només hi cap que els sindicats s'entenguin directament amb els capitalistes i arrangin, per la força, les diferències entre ells. A què ve, doncs, aquesta actitud del senyor Companys, líder d'aquesta trista esquerra catalana actualment començada i ja desfeta en mil bocins?

Darrerament, s'ha procurat treure virulència a la campanya sindicalista dient — per boca del senyor Lluhi i Vallescà — que dins la Confederació hi ha els elements extremistes, inadaptables; però hi ha els altres elements, els adaptables, els bons. Però aquesta mateixa suposició és desmentida pel seu organ "Solidaritat Obrera" que diu que l'ideari és general, és tal com ells el plantegen, i prou. És a dir, merament anarquista, destructiu, de negació.

La posició, és, doncs, molt trista. Ara, el que no hi cap dubtar és que, dissortadament, és ben clara i terminant.

El comunisme pintoresc

PER J. CIVERA I SORMANI

Sortosament, el comunisme no ha aconseguit encara pertorbar moltes intelligències. En altres indrets hi ha molts més comunistes que a casa nostra. En les darreres eleccions, hom va veure clarament, que el comunisme no té cap força a Catalunya.

Si el comunisme doctrinari, no té gaires addictees, en canvi existeix molta de gent que creu que la implantació del comunisme converteix la terra en una mena de paradís. Aquesta gent simplista que desconeix en absolut les doctrines comunistes, en compte de cercar el millorament social pels camins del treball, espera que es produeixi un cataclisme per obtenir les coses que ambicionen.

Creuen que modificant l'actual sistema econòmic, deixaran de sosmetre's a la llei dura del treball.

Si parlem amb els partidaris del comunisme us diran: quan triomfin els nostres ideals ens repartirem totes les riqueses. Per aquesta gent el comunisme vol dir apoderar-se dels béns d'altri. Totes les coses no seran de la comunitat, sinó d'ells exclusivament.

Els que són rics esdevindran pobres i els pobres esdevindran rics. Molt bé. Si és aquest el comunisme que vol implantar certa gent, tornarà a existir una desigualtat, perquè les riqueses estaran repartides entre uns quants privilegiats.

A Barcelona ja han estat timades algunes persones incautes. Uns comunistes aprofitats, han cobrat determinades quantitats dels que volen ésser propietaris, en concepte d'avenç per les cases que els seran lliurades el dia que esclati la revolució social. Algunes de les cases del passeig de Gràcia, ja tenen "propietari". Quan triomfi el comunisme, les persones previsoras que ja han avançat alguns diners, es possessionaran de les cases que han elegit.

Heus ací el comunisme de certa gent. Ja fa temps que aquest comunisme l'havia definit un camperol amb aquestes paraules: Amb els diners que jo tinc i amb els que em donaran quan arribi la "repartidora", m'ho passaré molt bé.

L'home té i tindrà sempre desigs de posseir. Amb els diners no solament hom satisfà les necessitats de la vida sinó que pot obtenir totes les coses que el cor abelleix. Naturalment que hi ha coses que no es poden adquirir amb diners, però els ambiciosos creuen que les riqueses són la panacea que guareix tots els mals que afligeixen la pobra humanitat.

És lícit posseir riqueses legalment adquirides. El que no és lícit és posseir-les sense cap mica d'esforç, apoderant-se dels béns d'aquells que han aconseguit obtenir-los seguint el camí estimulador del treball.

Els que fan creure als pobres, que la revolució social els donarà tot el que desitgen, fan un mal immens al poble. Els desvetllen l'ambició de posseir, i els fan odiar els que treballant han aconseguit amuntegar riqueses. Unicament és lícit arribar a la riquesa, seguint el camí del treball.

Precisament la possibilitat d'obtenir un guany,

encoratja l'home a sacrificar-se per la societat. Si li dieu que darrera del treball no hi ha res, llençarà les eines i romandrà inactiu. Els que treballen volen que hom els doni la part que els correspon pel seu treball. Si l'home defensa amb entusiasme tot allò que és seu, és perquè en cada cosa hi veu la transformació dels seus guanys. Si un obrer té cinquanta pessetes i amb elles adquireix una taula, si li prenen aquesta taula és el mateix que si li haguessin pres les cinquanta pessetes abans de comprar-la. El que s'apodera d'un immoble, és exactament igual que si penetrés a la casa del seu legítim propietari i li prengués el seu import en metàl·lic.

No hem de dir, doncs, als ambiciosos que s'apoderin dels béns d'altri, sinó que treballin i lluitin noblement per a posseir les coses que ambicionen.

És tan gran el poder de l'estímul, que Stalin s'ha vist obligat a reconèixer que l'obrer ha de percebre un jornal que estigui d'acord amb el seu esforç i el seu treball. La igualtat absoluta és una de tantes nícieses que proclamen els que s'obstinen a no reconèixer la naturalesa de l'home.

Els partidaris de la igualtat, abans de proclamar els seus principis utòpics, haurien d'inventar una màquina per a fabricar homes d'una mateixa capacitat intel·lectual i d'una mateixa textura espiritual. Quan l'home sigui exactament igual i tingui classificats els defectes i les virtuts, podrem parlar de la igualtat absoluta; però mentre no hi hagi damunt la terra dos homes exactament iguals, haurem de donar a cada home allò que es mereix segons la seva capacitat i el seu treball.

Deixeu que l'home es mogui lliurement. No vulgueu tancar el seu esperit dintre d'una cuirassa de ferro. Si la psicologia experimental ens diu que l'home no veu els colors amb idèntic matís, ¿com volem que tingui una visió exacta de les coses del món i de la vida? Cada home és un món. Totes les coses en passar a través del nostre esperit, prenen un matís especial. Aquesta transformació es deu a la nostra personalitat. No vulgueu, doncs, mutilar l'home. Deixem que es manifesti tal com és en realitat i que estengui lliurement les ales del seu esperit.

En aquests moments el que abandona el seu lloc és un desertor. Encara que governin les esquerres i abasseguin tots els càrrecs públics, no vol dir que els catòlics han de romandre amb els braços creuats. Hem d'actuar amb més entusiasme que mai. Cal, però, lluitar no amb les armes d'abans, sinó amb aquelles que estiguin amb harmonia amb les necessitats del moment actual.

No tinguem impaciències, però preparem-nos per ocupar el lloc que ens pertoca, quan fracassin els professionals del desordre.

De les Colònies Escolars de l'Ajuntament de Barcelona

I l'esperit, on el refaran?

No ens creiem pas dotats de gaires aptituds ni sentim vocació al periodisme; però ara ens trobem impulsats a redactar aquest modest article en compliment d'un deure de la nostra consciència, tot i prescindir del fruit a assolir. Ens basta la finalitat que ens hi mou.

Els qui hem conviscut en diferents vilatges de la nostra terra i havem pogut examinar de prop l'esperit veritable del nostre poble, sota la seva aparença superficial, actualment tan somoguda i variable, hi hem albirat sempre la sedimentació ferma i duradora de pretèrites generacions d'ànima més pura i formació més cristiana. I ens hem hagut de dir mantes vegades: ¡quin poble tan pietós devia d'ésser X anys enrera! En donen encara testimoniatge alguns costums que es van perdent de pressa; les imatges i creus empotrades en moltes façanes o escampades en diferents padrons de la rodalia; les pies inscripcions gravades en antigues portalades; els vells noms de carrers i places, que la gent nomena encara com sempre i celebra llurs festes; les capelles i ermitoris plantats a l'entorn del poble; alguns noms de camins i fontanes, de cimals i clotades que serveixen nomenclatura cristiana; l'església parroquial, artística i esvelta, que abans aplegava cada festa tot el poble i avui aixopluga una minoria de feligresos; els tocs de campana del vell cloquer, variats i parladors, desconeguts de molts i escoltats i correspostos tan sols per unes quantes devotes i quatre vellets, aferrats encara, per sort d'ells, a les tradicions de la vellúria... I, diagnosticant amb pena, a la claror somorta del temps que passa, els mals del present, abans de cercar-hi remeis adients, hem volgut esbrinar-ne llurs causes. I sempre hem trobat ésser cert el fet constatat pel Doctor Torras i Bages, quan diu que "als pobles, la desmoralització, pública i social, els ha vingut de fora". Els avenços moderns mal utilitzats; el barreig humà en fàbriques i treballades, dirigides per gent forastera; la facilitat de comunicació; la població advenedissa inestable; l'actuació indiscreta d'un mal mestre o d'un metge immoral; la taverna i el joc; el club, la ràdio, el cinema o el teatre, caiguts en males mans; la premsa neutra o impia... han estat els corruptors comuns de molts pobles, que els "han vingut de fora". A moltes ha estat obra principal d'un individu, més sovint de molts i han calgut alguns anys... De vegades — i ho diem de casos concrets que ens consten — han estat els desmoralitzadors una o algunes famílies de ciutat, les quals, en retorn de la salut recobrada en la temporada d'estiu que han sojornat en aquell poble encara verge, hi han infectat l'ambient amb l'ostentació impúdica de llurs costums paganitzats...

I això que hem comprovat nosaltres en poblats relativament petits, podríem observar-ho també en les ciutats, en les quals hi havia dominat, en èpoques més o menys reculades, una civilització totalment cristiana.

Si diu Tertulià que l'ànima és naturalment cristiana, també ho podem dir del poble, de la societat, la qual no és pas obra dels homes, sinó de Déu. I així tenim que aquell pensament del gran bisbe, suara esmentat, és ampliació de la coneguda sentència del gran apologeta del segle III. No, la desmoralització, al poble, no li ve pas del seu si, de natural cristià, sinó de contagis forans.

Posem tot aquest preàmbul perquè el lector ponderi pel seu compte la importància d'un factor de desmoralització, fins ara desconegut, que acaba d'envair diferents pobles catalans i n'és fautora una corporació, no tan sols un individu ni una família. Es prestaria prou a llargs comentaris i, sobretot, a decidides actuacions. Ens referim a la reglamentació que pesa damunt les colònies escolars municipals barcelonines en ordre al compliment de llurs deures religiosos, imposada arbitràriament per la majoria de l'Ajuntament d'aquesta ciutat.

No tenim pas dades completes de totes les colònies ni volem parlar de tots els casos coneguts; servirà un botó per a mostra.

Sabem de tres colònies — composta alguna de trenta infants — en les quals solament un escolar és acompanyat a Missa els dies de festa. Els altres vint-i-nou no se'ls hi pot acompanyar. Molts d'ells ens consta que hi anirien; alguns mestres desitjarien portar-los-hi; llurs pares ho voldrien... però, qui ha de resoldre és la majoria de l'Ajuntament de Barcelona, la qual s'interposa entre alumnes i mestres i entre aquests i els pares d'aquells. Els deixebles en això res poden aconseguir del mestre, ni els pares relacionar-se amb els professors de llurs fills. Ho fa per ells qui s'és fet "papà" de tots, usurpant una dret natural, burlant el compliment d'una obligació sagrada i atemptant així contra l'esperit dels petits conciutadans.

Quin mal efecte no ha de fer en aquests pobles, en llur majoria catòlica, de veure com ningú — o ben pocs — s'acosta a Missa d'aquells nois o noies als quals van rebre fa deu dies (1) plens de joia, amb totes les escoles locals i autoritats civils i eclesiàstiques!

Aquests nois ¡i noies! que no poden anar a Missa, heu de pensar que són batejats i fills de pares catòlics; molts han fet ja (tots tenen ja l'edat suficient per haver-la feta) la primera comunió i alguns d'ells fins porten escapulari o medalla supletòria.

I els pares dels nois que van a Missa ¿ja estan ben segurs que llurs fills no es contaminaran entre

(1) Redactat el present article en la primera desena del propassat juliol, no havia estat publicat per causes involuntàries. En fer-ho avui el creiem encara d'actualitat, sobretot pels pares catòlics, els quals, en consciència, han de procurar fer valdre llurs drets i complir llurs deures religiosos en l'aproxima sortida d'altres colònies municipals.

una tal munió de minyons, que no practiquen com a catòlics, per més que llurs mestres treballin i vigilin? I aquests ¿aconseguiran formar el cor i la intelligència de llurs deixebles; podran educar-los integralment sense la pràctica de la doctrina religiosa i moral que — ens cal suposar — els ensenyen? ¿No els sembla que llur educació ha d'ésser forçosament manca i l'educand n'ha de resultar "mutilat", segons gràfica expressió d'aquell gran català-bisbe?

Els escolars de les colònies municipals podran re-

tornar a Barcelona més sans de cos, però, espiritualment, hi tornaran més afeblits, mancats per espai d'un mes de l'escalf més amorós de llurs pares. I tot això mercès a la injusta i antipedagògica disposició de la majoria sectària de l'Ajuntament de Barcelona, i més per l'exemple desmoralitzador que ha portat a molts pobles catalans.

Refets del cos els fills dels nostres conciutadans, ¿on refaran, senyors consellers, el seu esperit?

X. I Z.

Comentaris

Aspectes socials de les Corts

Fan notar alguns cronistes parlamentaris que entonen molt la flamant Assemblea política els hàbits talars dels sacerdots que s'han vist investits de la representació popular en alguns districtes on s'ha pogut votar lliurement; cosa que en la major part d'ells no ha estat possible, fins al punt de poder-se negar amb tota certesa que les actuals Corts Constituents siguin veritables representants del poble espanyol. Tenen un vici de nul·litat ab origine. Aquest sever aspecte dels hàbits eclesiàstics redimeixen fins a cert punt, al Congrés, de la xavacaneria-ambient que hi domina. La indumentària dels diputats s'axé perfectament amb el seu llenguatge, que és molt expressiu i modernista. Si els sentís parlar i fer broma Ivon l'Escop!

Però l'aspecte social més important i positiu del Congrés el formen els problemes d'ordre social, tan com polític, que sobre d'ell s'agombolen.

Encara que sigui exagerat el judici que la maledicència madrilenya ha formulat sobre cert grup parlamentari ("Todo a o'65"), no pot negar-se que els valors intel·lectuals socials en aquestes Corts Constituents, són escassos en nombre i encara més en doctrina, i a més a més, quasi tots perillósissims...

Sortosament, aquestes Corts tan deficientes, sota tots sentits, començant pel qui en inaugurar la seva presidència féu burla solemne del Reglament, dient que en prescindiria sovint, duraran poc.

Cal que el Govern, si de veres estima la República, comenci a preparar ja des d'ara les pròximes Corts per tal que siguin legítimes i acullin en el seu si totes les eminències polítiques, socials i econòmiques d'Espanya, si es vol salvar-la.

El desenfrè estiuec

L'altre dia hom tingué ocasió de veure, sota pena d'aclucar els ulls, algunes de les nostres platges de menys mal anomenada.

De lluny feien l'efecte d'un poble salvatge en plena festa solar.

De prop... val més no parlar-ne.

Uns joves que comentaven l'espectacle, deien, fent-ne broma: "D'aquestes platges se'n surt embafats de carn, i no de la bona". ¿Què entendria per carn dolenta el dissolut preopinant?

La veritat és que, de mica en mica, s'ha arribat a la pèrdua completa del pudor, i àdhuc del simple sentit del decòrum.

I no solament ens referim a la poca roba i al molt desvergonyiment que sol notar-s'hi, sinó al quadro de viure-hi a les platges, perquè ara és moda el passar-hi llargues hores, barrejant-hi homes i dones, petits i grans, joves i donzelles...

No ha calgut que vingués la República perquè s'estableixin aquestes llibertats salvatges; però, ara, qui gosarà tocar-les?

Els nous oradors.

En les comptades sessions que han celebrat les Corts Constituents, dos oradors nous, de gran tremp, s'hi han fet matar i obrir pas: Robles i Estévanex.

El primer, en apassionadíssima discussió de les actes de Salamanca, on Unamuno, el gran Unamuno, tenia compromès el seu prestigi i la seva representació, pronuncià un discurs que deixà esverats i amilanades a majories i minories. Tan completa fou la victòria, que el Congrés en massa li donà la raó i les tres actes que es disputaven, i, a més, universals enhorabones.

El segon fou el diputat per Burgos, senyor Estévanex, qui féu una crítica general magnífica i valentíssima de la conducta i l'obra total del Govern, en mig d'una tempestat contínua d'interrupcions i fins d'insults, sense que deixés de contestar-ne cap i amb felicíssim èxit.

Cal dir que la Presidència se li portà lealment i noblement. Consti així.

¿Com queda després d'aquest discurs el d'Alcalà Zamora, defensant sofisticament i persuasiva l'obra colonitzadora del Govern provisional!

COL·LECCIÓ ROSELLES

VOLUM III

FABIOLA

La cèlebre novel·la històrica del Card. Wiseman

Adaptació catalana de

JOAN PUNTÍ I COLLELL, Prev.

400 pàgines de lectura delitosa i edificant.
Enquadernat amb coberta en colors.

Preu: 3,50 Ptes.

Problemes escolars de França

I

L'ESCOLA LAICA

El passat 20 de juny va tenir lloc a l'Òpera de París i sota la presidència de P. Doumer i de tots els membres del govern francès, un homenatge a Juli Ferry i Pau Bert, fundadors de l'escola obligatòria, gratuïta i laica. Aquests homes, segons els rapports de l'inspector general d'educació, van convertir en realitat, gairebé al cap d'un segle, el pla educatiu de Condorcet i dels revolucionaris de l'any 1789, que havien proclamat els drets de l'home.

Enfront d'aquest cinquantenari els catòlics francesos hi oposen el centenari de l'escola lliure i confessional, fundada per Lecordaire i Montalambert a la Rue de Beaux Arts de París, el 9 de maig de 1831. Aquesta escola fou tancada per la policia, provocà un procés dramàtic que condemnà els camions de l'escola lliure. De fet, n'eixien vencedors; dos anys més tard, en 1833, la llei reconeixia la llibertat de l'ensenyança elemental.

EL QUE PAGUEN ELS CATÒLICS FRANCESOS PER LES SEVES ESCOLES

Els catòlics francesos, convençuts que cal preferir la honestat de costums al saber, han reunit durant un segle, sumes extraordinàries per tal de sostenir l'escola confessional. Cada any destinen per aquest fi una suma que no baixa de *sis cents milions de francs*. Els catòlics francesos paguen, com tot bon ciutadà, les contribucions, amb tot i no rebre de l'estat ni un cèntim per al sosteniment de les seves escoles; al contrari, subvencionen l'escola laica que, per raons de consciència, els seus fills no poden visitar.

QUÈ ÉS L'ESCOLA LAICA

En què consisteix l'essència de l'escola oficial de l'estat o l'escola laica? Fem cas omís de la tendència lliurepensadora i atea que la maçoneria, d'acord amb el sindicat comunista i socialista dona als vuitanta mil mestres entre els cent vint mil que en compta França. Atenem-nos a les opinions i criteris dels cercles lleials i moderats per tal de fer una exposició netament objectiva. Mario Roustan, el ministre actual d'Instrucció pública declarava en el seu discurs del 20 de juny darrer:

"Sempre he tingut el convenciment que cap polític ni cap home de govern, ni directament ni indirectament, pot declarar la guerra a la consciència de tants conciutadans. Sempre he estat de l'opinió que l'obra del govern no pot ésser una obra sectària, que nosaltres no tenim el deure ni el dret de perseguir les consciències i que si nosaltres obràvem d'aquesta manera, no compliríem amb els nostres deures elementals. Nosaltres som aquí per defensar els drets de l'estat de certs catolicismes ben diversos del catolicisme religiós, el qual és una manifestació de la consciència d'una gran part del nostre poble. I aquesta consciència catòlica té dret al nostre respecte i a la nostra protecció, dintre les lleis que regulen les relacions entre l'Església i l'Estat. Crec i estic convençut que tot enfortiment i tot estímulo donat a l'educació moral, sigui per mitjà d'una confessió idealística, espiritual, fins i tot teològica, és cosa bona."

MALFIANÇA

Els catòlics francesos es malfien i amb raó de la tolerància aparent que defensa el diari protestant "Le Temps", i que subratllen els lliurepensadors. Herriot, Daladier, Tardieu, Poincaré, etc., perquè no és pas viable que en un país on diferents religions es despleguen, l'una al costat de l'altra, el govern prengui una posició preferent per una, encara que sigui la de la majoria de la població.

Amb l'excusa de la llibertat absoluta de consciència s'equipara una ideologia que, durant vint segles, ha creat tota la civilització i tota la cultura, amb unes lucubracions de caps estrafolaris, les quals no han pas tingut potència per tenir les regnes a la societat que camina cap a la dissolució. Els catòlics fins i tot es malfien de la definició moderada de l'escola laica donada pel ministre Roustan. El que vol convertir la religió en un afer de pura consciència prescindeix totalment del "vertader catolicisme religiós". Per poder creure en la nostra consciència, ni necessitem el consentiment del govern ni la protecció de l'estat. Cap potestat de la terra és capaç de poder encadenar la consciència personal. Quan els catòlics necessiten l'ajut benivolent de les autoritats és quan volen practicar, quan volen viure les seves creences; perquè, ¿de què serviria la nostra fe si no podia esdevenir una realitat en la nostra vida quotidiana?

La realització del Catolicisme reclama sobretot l'educació i l'escola. La realització de la llei divina que concorda perfectament amb la llei natural reclama la lliure elecció dels pares en l'educació dels seus fills. Aquest dret dels pares és violat pràcticament i no sols a França. Una escola catòlica i una educació catòlica exigeixen als catòlics sacrificis materials que no pot fer cada família. Per això se'ls perjudica en el lliure exercici dels deures que exigeixen la seva consciència i la seva fe. Cada dia serà encara més difícil als catòlics portar els seus fills a l'escola laïtitzant de l'estat, tota vegada que el magisteri organitzat, lliurepensador en la seva gran majoria, inspirat per la lògica maçònica, es preocupa per a donar a l'escola oficial de l'estat una posició francament hostil a la religió catòlica. El mot d'ordre de la gran majoria dels mestres oficials, entre els quals no hi manquen educadors lleials, plenament coneixedors de la llur responsabilitat, és crear un pensament lliure, deslligat de tots els dogmes de l'Església. Demés, l'escola laica esdevé perillosa per la tendència sistemàtica de molts dels seus partidaris per a crear una moral laica, una mística del laïcisme, un culte de les idees laïtitzants.

FEITS DE LA SEMANA

A pretext d'ordre públic es prohibeixen reunions d'agricultors que protesten del projecte de R. A.

— L'estampillat dels bitllets de Banc obeeix al propòsit de mobilitzar i reduir la circulació fiduciària.

— Es comenta l'actitud de les forces vives de Catalunya, demanant empar del Govern de Madrid.

— Sorgeixen greus discrepàncies entre En Macià i el Govern central.

— Maura es separa de la Dreta Liberal parlamentària per haver-se comès un acte d'indisciplina.

— En vista de l'oposició suscitada per l'anunciat projecte de llei de Salvació de la República, el Govern en desisteix.

— En una de les últimes reformes que ha sofert l'ensenyança oficial s'ha suprimit la nota de *Suspensio*.

— La "comisión gestora" de Biscaia (espècie de Soviets oficials creats i mantinguts pel Govern a despit de tot llinatge de lleis i consideracions) ha suprimit la tradicional subvenció a la festa secular nacionad de Sant Ignasi.

— Les grans entitats agrícoles demanen al Govern que no implantí dictatorialment les Reformes agràries.

— Les Cambres de la Propietat protesten contra la campanya que es fa per rebaixar el 40 per cent dels lloguers violentament.

— El Govern persisteix a mantenir les Comissions gestores de les Diputacions fins en regions de regisme foral per tal de dominar-les.

— S'està constituint una grandiosa "Agrupación Nacional de propietarios de Fincas Rústicas", per tal de barrar el pas a les projectades expropiacions socialistes.

— Acaba amb oficial normalitat la Setmana tràgica de Sevilla. Han resultat alguns centenars de víctimes.

— Ríos declara que l'avantprojecte de la Reforma Agrària el té encara en estudi la Subcomissió corresponent...

— El Director de Seguretat, davant les amenaces de què diàriament són víctimes els Ministres, assegura que no hi ha por de cap atemptat perquè els porta ben vigilats.

— El Govern, espantat de l'anarquia regnant, resol aplicar rigorosament les lleis abans que la demagògia domini la nació.

— Maura repeteix contra els catòlics de Sevilla el blasme que llançà contra els altres catòlics "que es deixaren cremar els convents". Aleshores, per a què serveixen les lleis i els governants?

— Queden aprovades les actes del Congrés; obté un gran triomf parlamentari l'orador catòlic Garcia Robles.

— En quedar constituïdes les Corts Constituents pronuncia un llarg discurs Alcalà Zamora a favor de l'actuació ministerial. És un treball verament sofstic.

— Ossorio i Gallardo, degà del Col·legi d'Advocats, de Madrid, escriu al President del C. M. queixant-se amargament de les cruels arbitrietats

que el Govern comet retenint presos a modestos i àdhuc distingits ciutadans sense formació de causa. Carta semblant li escriu irònicament, parlant de si mateix, el famós doctor Albiñana. Alcalà, tranquil.

— L'Esquerra Catalana comet grans planxes al Parlament en obsequi de la Confederació Nacional del Treball.

— Les principals forces econòmiques nacionals es dirigeixen al Govern en un suprem crit d'angoixa clamant per la salvació d'Espanya.

— L'inversemblant ministre de Finances demana l'assessorament i ajut de financers estrangers com si a Espanya no hi hagués grans autoritats econòmiques.

— És publica una magnífica i prudentíssima Pastoral del Cardenal Segura protestant de les violències de què és víctima i reivindicant els seus drets sacratíssims en ordre a la seva altíssima missió.

— L'elevació del descompte del B. E. no serveix de res.

— Un Decret publicat suara defensa la propietat de les cobejances dels rics estrangers que vulguin abusar de la baixa de la pesseta.

— La majoria del Congrés constituït com en Convenció vota, amb excepció de l'Esquerra Catalana, la continuació de l'actual Govern. Alcalà promet fer bondat.

— La festa comunista del primer d'Agost passà gairebé desapercebuda en tot Espanya.

— És votat l'Estatut català quasi per unanimitat.

— Creix la misèria i el malestar popular.

* * *

— A Grècia es prepara una altra Dictadura.

— En la república de Nicaragua continua la guerra civil amb curs indecís.

— En la república de Mèxic es reprèn la persecució religiosa registrant-se crims espantosos.

— La premsa anglesa ataca a França per la constant retirada d'or dels bancs d'Anglaterra cap als de França, cosa que fa trontollar la cotització de la lliura esterlina.

— El govern turc prepara una llei de Premsa per tal de poder governar.

— Providencialment és trobada a temps una bomba de gran potència en la Basílica de Sant Pere del Vaticà.

— La magna Conferència de Londres, ha permès el sosteniment financer, però inestable, d'Alemanya fins que nou apremi obligui a les potències a auxiliar-la eficaçment.

— El govern francès propugna una política agrària formidable, tota al revés de la que aquí seguim.

— Les banques francesa i nordamericana presten a Anglaterra cinquanta milions de lliures esterlines, per tal de salvar el seu signe monetari.

— Estan malalts de cuidado Lloyd George i Briand.

— MacDonald es mostra molt satisfet del seu viatge a Berlín, que es creu tindrà conseqüències fallagueres per Alemanya.

Pastoral oportuníssima

Assedegats els catòlics de llums i de consols en els tràgics dies que vivim, acaben de ploure del cel de l'Església sobre llurs estaments populars les paraules de vida i de fortaleza emanades de la càtedra on s'asseu, vigilant i activíssim, el Pastor del ramat barceloní que Déu encomanà a la clara intelligència i al cor ardentíssim del doctor Irurita.

La Carta Pastoral és digna dels primitius temps de l'Església, dels temps de les persecucions que a cada moment posaven a prova el tremp espiritual dels deixebles de Crist i oferien ocasions propícies a tot llinatge de sacrificis.

Aquella insigne Comissió de dames catòliques que l'altre dia fou grollerament rebuda pel secretari del President del Consell de Ministres, i després més atentament, però no menys sordament, per aquest mateix, tingué peu per a dir-los que elles — les dames de la Comissió que anà a protestar davant del Govern dels mals tractes que es donaven a prínceps preclars de l'Església de Déu, — totes elles i moltíssimes d'altres encara, ja tenien descomptat el martiri

i àdhuc la mort en holocauste satisfactori per la salvació de l'Església, d'Espanya i del món, tanmateix.

Aquesta és la tònica de la Pastoral del doctor Irurita.

I hom està convençut que fins que aquesta tònica trempi i unifiqui les veus del poble cristià, no podrem emprendre amb seguretat d'èxit la reconquesta espiritual de la nostra pàtria, avui dia lliurada al poder i a la iracúndia dels enemics de Déu, gràcies als nostres propis pecats i a les defallences llurs en la defensa del nostre patrimoni cristià.

Fins que s'omplin les presons d'innocents fills de Déu; fins que la sang segelli els nostres sants propòsits, no seran compresos ni fruitaran els nostres sacrificis.

La Pastoral del doctor Irurita obre el camí.

Llegiu-la!

Llegiu-la i mediteu-la!

Està a l'alçada de les circumstàncies i les supera en ordre a la seva grandiositat i a la seva força.

Cal la lectura i meditació de la Pastoral per a superar-les, i el seguiment fervorós de les seves ordenacions, per a convertir el mal en bé i fer-nos dignes dels premis celestials que se'ns auguren. — J.

Noticiari

Espanya

En un mateix correu hem rebut tres números extraordinaris d'altres tres col·legues catalans, dedicats a la respectiva festa major.

Recull, de Blanes; *Pensament Marià*, de Mataró, i *Diari de Mataró*.

El primer té caire de revista il·lustrada, ben feta i força interessant.

El segon, *Pensament Marià*, és l'exponent viu, vibrant, dels ideals i les tradicions d'un poble cristià batejat fa molts segles i de gloriós historial.

El tercer, es presenta com tot un diari modern, ple de precioses il·lustracions i amb treballs notables, com l'article dedicat a *Les nostres Masies*.

Als tres estimats col·legues la més coral enhorabona.

— Diuen de Madrid que una pobra fou enganyada fent-li creure que s'havia establert la Repartidora republicana. Per cent pessetes el timador li donà uns papers amb els quals rebria ella la possessió d'una casa a prop de la Porta del Sol que la pobra dona s'adjudicà en el suposat repartiment. El propietari se'n compadí i... res més.

— La Federació Patronal de Saragossa ha pres importants acords conforme aconsellen les circumstàncies.

— Es critica l'escampament de milions per obres públiques indeterminades per tal de donar feina als desfeinats de varies províncies.

— El plebiscit de Catalunya a favor de les Ordres Religioses, és verament imponent, el qual s'ha

tramès ja a les autoritats els ingents toms de firmes avalades que així ho demostren.

— Continua en les barriades obreres la campanya anarquista contra el pagament de lloguers, i com això de no pagar tothom ho entén i aprova...

— Per fi s'ha posat una fitxa en alguna de les publicacions més escandaloses dedicades a la destrucció per tots els medis, de les Ordres Religioses. Però... n'hi ha tantes i tan horrenes!

— Prossegueixen amb la tradicional normalitat de tots els estius els incendis de boscos arreu d'Espanya. Cal suposar que algunes autoritats rurals els veuen amb plena indiferència.

— *Per mostra*: En el poble d'Ardesa (Aragó) es col·locaren cartutxos de dinamita al redós de la casa rectoral per tal de destruir-la. Fets d'aquest caire esquerrà abunden, per desgràcia, arreu d'Espanya.

— Ha inaugurat les seves tasques estiuenques l'Escola del Treball de Barcelona.

— En el semestre comprès entre el 1 de gener i el 30 de juny d'aquest any, la Caixa de Pensions per a la Vellesa i d'Estalvis ha rebut per impositcions 159.782.410 pessetes, i n'ha pagat 142.693.612 pessetes. Resulta una diferència de les impositcions de 17.088.798 pessetes.

Estranger

La premsa ianqui comenta la plaga de suïcidis que arreu del món es nota i va creixent d'una manera extraordinària, a Alemanya i Nordamèrica especialment.

Demana una forta reacció moral mundial contra el suïcidi i les doctrines que el comporten.

— L'acció catòlica, tan preconitzada pel Papa, es veu que pren volada arreu, fins en nacions que abans semblaven mortes en la fe.

Companyia Trasatlàntica VAPORS CORREUS ESPANYOLS

Serveis Regulars

- RAPID } Espanya-Nova York
DIRECTE } 9 expedicions a l'any
- RAPID: Nord d'Espanya a Cuba i Mèxic
16 expedicions a l'any
- EXPRESS: Mediterrani i l'Argentina
12 expedicions a l'any
- LINIA: Mediterrani, Cuba i Nova York
16 expedicions a l'any
- » Mediterrani, Costa Firme i Pacífic
11 expedicions a l'any
 - » Mediterrani a Fernando Póo
12 expedicions a l'any
 - » a Filipines
3 expedicions a l'any

Servei tipus Gran Hotel. - T. S. F. - Radio-
telefonía. - Orquestra. - Capella, etc., etc.

Per informes, a les Agències de la Companyia
en els principals ports d'Espanya. A Barcelona
oficines de la Companyia: Plaça Medinaceli, 8.

OBRA NOVA

MANUEL DE MONTOLIU

BREVIARI CRITIC

VOL. III

(1927-1928)

Preu: 6 Ptes.

Publicacions de Foment de Pietat

La vida de Nostre Senyor Jesucrist

per Mn. GAIETA SOLER, Prev. (Segona edició)

profusament il·lustrada amb gravats i vinyetes, en rústega Ptes. 2; enquadernada, Ptes. 3'50. Amb tela i cantells daurats, Ptes. 5. Amb pell badana i cantells daurats, Ptes. 10. Amb pell xagri i cantells daurats, Ptes. 14

La Beata Bernardeta de Lourdes

per l'ABBÉ BLAZY. Traducció per Mn. JOSEP FORN, Prev.

En rústega. Ptes. 1,50 Enquadernada Ptes. 3,—

Història d'una ànima

escrita per ella mateixa. Santa Teresa de l'Infant Jesús

Traducció directa del francès pel P. LLUIS DE SANTA TERESA, C. D.

Edició amb 20 gravats fora text.

En rústega. Ptes. 3,25 Enquadernada Ptes. 4,75

Acadèmia

Fundada en 1879

Avinguda Portal de l'Angel, 38

Telèfons 18953-75303 - - Apartat 782

Comerç : Idiomes : Peritatge, Professorat mercantil i Batxillerat
Per a Cavallers, Senyores, Joves i Senyoretes

COTS**FOMENT DE PIETAT**

**Biblioteca
dels Exercicis Espirituals
de Sant Ignasi de Loyola**

Autor - Text - Directori
Comentari - Explanació

Ja ha sortit
el volum tercer d'aquesta Biblioteca

Exercicis Espirituals de St. Ignasi de Loyola

teoria i preparació

per

Ignasi Casanovas S. J.

Llibre de 300 pàgines amb una fototípia
de Sant Ignasi de Loyola.

Preu: 3 Ptes.

JA SOU SUBSCRIPTORS

DE

CATALUNYA SOCIAL?

ATENES A. G. - Provença, 157; Barcelona.

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA